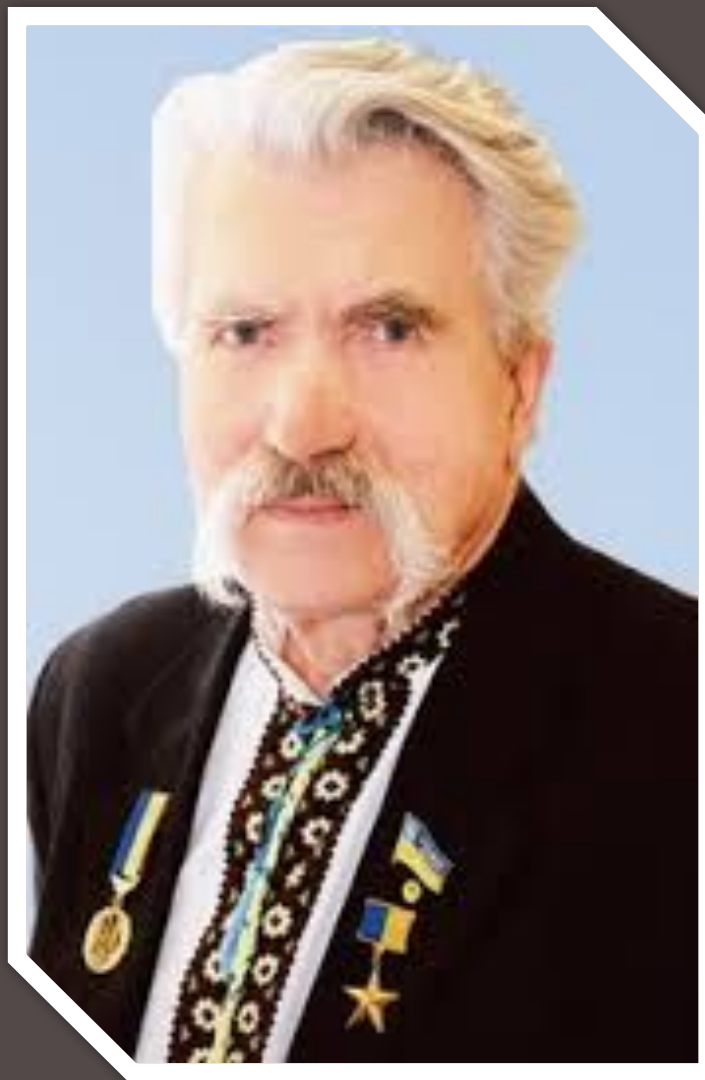
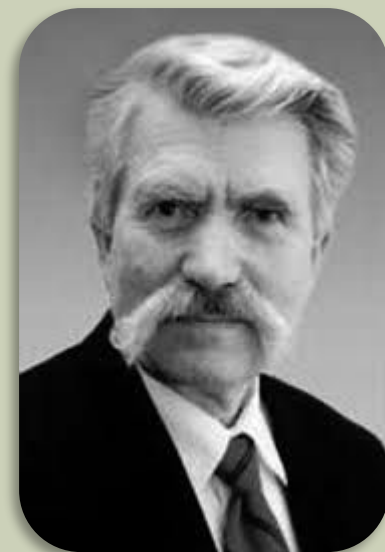

ЛЕВКО ЛУК'ЯНЕНКО

Підготувала
Учениця 11 класу
Назарчук Оксана

■ **Левко Григорович Лук'яненко** (*24 серпня 1928, с. Хрипівка, Городнянського району, Чернігівської області) — український дисидент і політик часів СРСР; політик та громадський діяч, народний депутат України. Герой України. Письменник. Автор «Акту про Незалежність України».

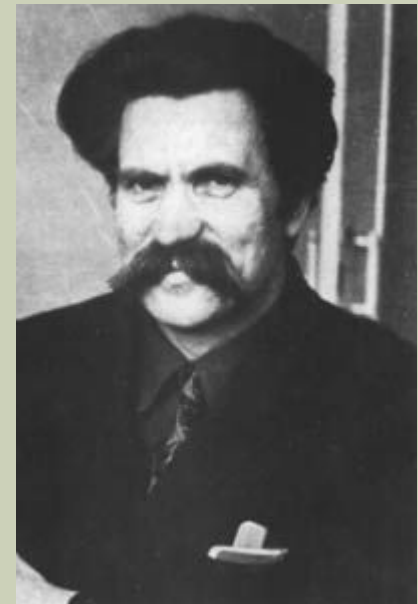

БІОГРАФІЯ

- 1944 року призвали до війська. Служив в Австрії, на Кавказі в м. Орджонікідзе, Нахичевань. У 1951–1953 рр. вступив у комсомол, у партію.
- 1953р. вступив на юридичний факультет Московського університету.
- 1954 р. одружився. Вів активне громадське життя. До 1956 р. зрозумів, що обраний ним шлях помилковий, призупинив свою громадську діяльність і вирішив з 1957 р. орієнтуватися на підпільну боротьбу.
- У вересні 1958 за розподілом був спрямований штатним пропагандистом райкому партії в Радехівський район Львівської області, де й поселився з дружиною. Робота була пов'язана з постійними поїздками по селах району. Він бачив, як людей заганяли в колгоспи, знищували цілі хутори. Разом зі Степаном Віруном і Василем Луцьківим вирішили створити підпільну партію Українська Робітничо-Селянська Спілка (УРСС).

Іван Кадиба

Левко Лук'яненко

- У середині 1959 Левко Лук'яненко переїхав до Глинянського району і, щоб мати більше вільного часу, з райкому перевівся в адвокатуру. Тут він знайшов однодумців І. Кандибу та А. Любовича.
- 7 листопада 1960 у Львові відбулася перша, організаційна зустріч, на якій обговорили програму. Оскільки програма була дуже жорстка і гостра, вирішили її знищити, а до наступної зустрічі, яка мала відбутися 22 січня 1961, доручили Лук'яненку скласти нову, м'якшу.
- Але 21 січня 1961 були заарештовані І. Кандиба, С. Вірун, В. Луцьків, А. Любович і Лук'яненко, пізніше І. Кіпиш та І. Боровницький.

ЗАСУДЖЕННЯ

- У травні 1961 Львівський обласний суд засудив Лук'яненка до розстрілу за ст. 56 ч. 1 і 64 КК УРСР. Звинувачення було побудоване на першому проекті програми УРСС. Винуватили в тому, що він «з 1957 виношував ідею відриву УРСР від СРСР, підривав авторитет КПРС, зводив наклепи на теорію марксизму-ленінізму». Через 72 доби Верховний Суд замінив розстріл 15-ма роками позбавлення волі. Інші дістали строки від 10 до 15 років позбавлення волі. Це при тому, що 17-ою та 125-ою статтями радянської конституції відповідно було проголошено право виходу кожної союзної республіки з СРСР та свободу слова для кожного громадянина.
- Кару відбував у Мордовії, з 1967 три роки у Владимирській тюрмі, потім знову в Мордовії. 1966 в Мордовські табори прибувала нова генерація політв'язнів — шістдесятників. Вони вели боротьбу з адміністрацією таборів за фактами грубого порушення законодавства і прав в'язнів. Дані про цю боротьбу стають відомими світовій громадськості. Лук'яненко бере в цій боротьбі активну участь. Щоб посилити ізоляцію, 500 найактивніших політв'язнів переводять у Пермські табори. У 1974 за організацію страйку Чусовський районний суд засудив трьох ініціаторів, у тому числі Лук'яненка, до тюремного ув'язнення у Владимирській тюрмі.

- 9 листопада 1976, за пропозицією Миколи Руденка, Левко Лук'яненко увійшов до складу Української Гельсінкської групи (УГГ), підписує всі документи УГГ. Лук'яненко пише звернення до Белградської наради 35 країн з приводу дискримінації українців, зокрема, права на еміграцію. Виступив на захист художника П. Рубана, написав статтю «Зупиніть кривосуддя!». Радіо «Свобода» передало його нарис «Рік свободи».
- 12 грудня 1977 Лук'яненко заарештований. Розуміючи, що його чекає в майбутньому, оголосив голодування, відмовився давати показання, також відмовився від громадянства. 17-20 червня 1978 Лук'яненко засуджений Чернігівським облсудом за ст. 62 ч. 2 КК УРСР до 10 років позбавлення волі і 5 років заслання та визнаний особливо небезпечним рецидивістом.
- Карався в таборі особливо суворого режиму в селі Сосновка в Мордовії. Разом з іншими політ'язнями продовжує боротьбу, готує і передає на Захід інформацію. У лютому 1980 всіх в'язнів особливого режиму, в тому числі Лук'яненка, переводять у спеціально збудовану тюрму в селі Кучино Пермської області, за 200 м від 36-ї зони.
- 13 грудня 1986 Лук'яненка з Кучино перевозять у Пермську пересильну тюрму, а звідти в Чернігівську, де з ним понад місяць «працював» слідчий КДБ. Повернули в Кучино. 8 грудня 1987 етапували на заслання в село Березівка Парабельського району Томської області.

ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІСЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ

- У березні 1988 заочно обраний головою відновленої УГГ, яка від 7 липня діє як Українська Гельсінкська Спілка (УГС). 23 квітня 1988 запропонували виїхати за кордон, та він відмовився, бо бачив, що ситуація в країні змінюється, вимальовується перспектива створення політичної партії. Указом ПВР від 30 листопада 1988 Левко Лук'яненко помилуваний, звільнений із заслання. На початку 1989 повертається до України.
- У квітні 1990 на установчому з'їзді УГС обраний головою створеної на її базі Української республіканської партії. У березні обраний депутатом ВР України XII(І) скликання від Залізничного в/о № 196, Івано-Франківська область. Був членом комісії з питань законодавства і законності, заступником голови Народної Ради. Лук'яненко — автор Акту про незалежність України від 24 серпня 1991 р., балотувався на посаду Президента України.

- 16 квітня 2013 року ухвалив рішення піти у відставку з керування Українською республіканською партією, головою партії до проведення з'їзду обраний голова громадської організації «Громадська ліга Україна — НАТО» Сергій Федорович Джердж.

■ *Дякую за увагу!!*